

да ги спусне над челото, в кокетна нийба. Големите ѝ очи останаха дълго спряни връз младата и стройна красота на Петър, който растеше в буен юношески разцвет.

В това време Матей усърдно събираше, зрънце по зрънце, лъскавите изумруди. Сложи ги в кръг на пясъка и почна да ги реди според едрината им. Липсваха му още две от средна големина. Огледа се наоколо си. Нямаше ги. Полази по колене под храстите, пипайки с ръце из пръстта. Намери едно. Подири още.

В това време усети нечий стъпки бавно да приближават към него. От срещуположната страна се зададоха други стъпки. По-тихи, по-предпазливи. Два гласа се разнесоха току над главата му. Заговориха шепнешком. Матей позна гласа на умразния грък, на пленения император, когото ненавиждаше от цялата си душа, загдето бе намислил да разруши родната му Клокотница. И понеже разбираше от гръцки, неволно се заслуша.

Кир Тодор хортеше бързо и припряно. Другият отговаряше ~~нито~~ кратко, с някаква особена покорност. Като подчинен.

— Аз ще ви върна към православието... Нали видяхте каква полза принася подчинението към папата? Накрай пак предпочитат правоверния католик пред унията. Днес Асен не е законен владетел нито за католиците, нито за православните. Ето, владиците в моите земи отказали да се подчинят на унията. Кланяли се на Герман в Никея, а не на вашия прим. Тъй вашата държава духовно е разкъсана. А аз ще ви дам православен патриарх. Тогава гръцките епископи няма да теглят към Никея и новото царство ще бъде единно.

— Това има големо значение... — отвърна другият. — Защото сега сме църковно разединени. А една голема държава трябва да има един цар и един духовен глава. Ние не признаваме Герман Втори, а другите не се подчиняват на Василия...

— Така... — каза кир Тодор. След това сниши гласа си и зашепна